Publicat a *Ajuntament de Granollers* (https://www.granollers.cat)

Any 2005. Xavier Moret

Capítol I: Habemus Festam

Si un extraterrestre despistat aterrés aquests dies a Granollers, de seguida tindria una cosa ben clara: els personatges més importants són els rajolers. Que s'apartin els milionaris, els arquitectes, els polítics i fins i tot els cantants i els futbolistes. Ser rajoler és el màxim dels màxims. Et passegen per la ciutat en un Cadillac descapotable, t'aplaudeixen les multituds, fan danses i focs artificials en el teu honor, et dediquen gegants i capgrossos… i fins i tot un Papa vestit de blau s'agenolla davant teu! La conclusió és clara: no hi ha res com ser rajoler. Bé, sí, hi ha una persona anomenada alcalde que parla a la gent que omple la Porxada des d'un balcó guarnit, però el nostre extraterrestre entendria que el seu paper és absolutament secundari davant de la importància excelsa del rajoler. Llarga vida als rajolers!
El nostre amic extraterrestre, posem que es digui Glups, també tindria clar que Granollers és aquests dies una ciutat de festa. Els carrers són plens de gent que passeja, riu i balla, i als balcons hi ha banderes de colors. Si s'hi fixés atentament, en Glups veuria que manen el blanc i el blau i, després de consultar el Manual de l'Extraterrestre Tot Just Arribat a la Terra, potser conclouria que aquests deuen ser els colors d'un club esportiu o d'un partit polític; potser, filant prim, fins i tot arribaria a pensar que el blanc representa una determinada gent i el blau una altra, i que tots dos bàndols, com passa sovint, estan enfrontats a mort. La vessaria. I és que el gran encert de la festa de Granollers és haver creat una rivalitat sense mals rotllos. Res a veure amb la que enfronta els partidaris del Barça i del Madrid, o els Capulettos i els Montescos. La rivalitat de Blancs i Blaus és una rivalitat festiva. ¿Com s'entén si no que a la banda municipal hi toquin senyors vestits de blau i senyors vestits de blanc? ¿I que en alguns balcons hi hagin penjades les dues banderes? ¿I que es vegin parelles d'enamorats amb mocadors de diferent color al coll? ¿I que l'alcalde vagi d'un color i un regidor del mateix partit d'un altre?
Ahir, per cert, vaig sentir un nen que, mentre es mirava una bandera blanca que deia "Volem viure en blanc", comentava: "L'hauríem de cremar". La mare l'hi va treure del cap i li va recordar que a Granollers la festa va de bon rotllo. "Aquí ets Blanc o Blau en funció de la teva colla", em va explicar un granollerí. "No hi ha al darrere cap ideologia". En Glups, però, que s'hi fixa molt, potser conclouria que els indis es decanten pel blau, ja que va veure desfilar molts komantxes amb una ploma blava al cap i la cara pintada del mateix color. Entre els Blancs, en canvi, n'hi havia que desfilaven sota la bandera de l'Esperma; però aquí l'extraterrestre, desbordat per tanta informació, ja no va gosar treure conclusions.
Les sorpreses, però, no s'havien acabat. A l'hora del pregó, en Glups va poder comprovar que res del que havia observat en altres viles de Catalunya servia per a la festa de Granollers. En comptes de l'habitual sermó insuls engegat per un personatge mediàtic, aquí el protagonisme se l'enduia una estufa posada al mig de l'escenari. ¿Volia dir allò que parlaria l'estufa? ¿O que s'acostava una onada de fred polar?, es va preguntar en Glups procurant seguir els camins de la lògica. Cap de les dues. Al cap d'un moment va poder veure que l'estufa era allà per expulsar un fum blau, molt celebrat pels komantxes, que va

donar pas a un Papa Blau que, des del balcó, va proclamar: “Habemus festam!”. Aquí en Glups ja no va entendre res, sobretot quan va veure que, a la plaça, un grup de dimonis ballava davant del Papa. “A aquests terrícoles no hi ha qui els entengui”, devia pensar.
Si s’hi hagués fixat bé, però, en Glups hauria vist que no gaire lluny del Papa Blau hi havia un personatge important: el Gran Rajoler Josep Biscarri. I si l’hi hagués preguntat li hauria dit: “Fa 53 anys que faig rajoles, però ara no participo en el concurs. L’esquena ja no em respon. De tota manera, s’ha de reconèixer que la competició de les rajoles i la pugna entre Blancs i Blaus va revitalitzar la Festa Major. Quan m’ho van proposar, ja fa vint anys, vaig pensar que seria només per un any, però vam repetir l’any següent i cada any ha anat a més. Abans, per la Festa Major, la gent de Granollers aprofitava per fotre el camp. Des que es va muntar això dels Blancs i Blaus, es queden i participen de la festa. És una rivalitat sana, sense mals rotllos”.
Al final, en Glups, definitivament perdut en el seu intent d’aplicar la lògica a la festa, va decidir deixar-se de preguntes i participar de l’alegria general. A l’Ajuntament, algú li va posar una copa de cava a la mà i ho va agrair, i quan un altre li va donar una rajola per menjar, ho va trobar força lògic. Visca els rajolers! Ja sense manies, va acabar saltant als acords d’una cançó anomenada Guimbada, mentre la gent feia voleiar mocadors blaus i blancs. Després va veure com la festa proclamada pel Papa Blau s’anava estenent com una taca d’oli per tots els carrers i places de la vila, i ho va trobar bé, i va decidir no fer més preguntes i deixar-se portar per la música i pel bon rotllo general. Això sí, hi ha una cosa que encara no entén: ¿per què els rajolers són a la resta del país persones anònimes? A aquests terrícoles no hi ha qui els entengui.

Capítol II: Arròs i rajoles

El meu amic Glups, l’extraterrestre perdut a Granollers, continua mirant d’aplicar la lògica a tot el que passa en aquesta bella població. És per això que quan algú li diu que el plat fort de la Festa Major d’avui són l’arrossada i les rajoles, s’imagina una gran paella feta amb arròs i rajoles. L’àpat li sembla dur de pair, però després de veure el primer dia uns diables ballant davant d’un Papa Blau, ja ha après que a Granollers tot és possible. Tot i així, es queda de pedra quan va al parc de Torras Villà i es troba tres mil persones que esperen ansioses l’arrossada que sortirà de tres grans paelles plenes de gambes, escamarlans, musclos, sèpies i altres ingredients. Quan veu que són les autoritats les encarregades de tirar l’arròs, apunta amb diligència que “el govern de Granollers té una clara tendència gastronòmica”.
En Glups va de sorpresa en sorpresa. Ha llegit en el Manual de l’Extraterrestre Tot Just Arribat a la Terra que els catalans acostumen a anar el diumenge al camp a fer un arròs, però es queda sorprès en veure que és divendres i que més de 3.000 persones s’apleguen al parc de Torras Villà. Intueix que en passa alguna, però es limita a observar i apuntar. Com que s’hi fixa molt, dedueix que si a les paelles s’hi aboca molt peix i marisc, i es remenen amb rems, molt probablement Granollers havia estat segles enrere una població marinera. Li estranya, perquè és lluny de la costa, però la lògica el porta cap aquí.
Mentre es va fent l’arròs, en Glups para l’orella i sent com un Blau i un Blanc discuteixen sobre el campionat de futbolí, que s’ha resolt a la Porxada a favor dels Blancs. “Algú que no són els Blaus”, diu un Blau, “ha fitxat uns quants brasilers per tal de guanyar”. En Glups es queda astorat, ja que ha assistit al campionat i li ha semblat que aquells homenets que xutaven la pilota eren ninots de ferro sense ànima i sense nacionalitat, però s’apunta que ha de tornar a mirar-ho bé. Pel que es veu, la febre brasilera de Ronaldinho i companyia ha arribat també al futbolí. ¿Quant deuen haver pagat pel traspàs?

Quan, acabada la discussió, per fi pot tastar l'arròs, al Glups li sembla tan bo que pensa que el podria fer a la seva extensa família extraterrestre. En el seu planeta, més enllà d'Orion, gairebé tots són parents i les famílies poden arribar a ser de fins a 4.000 membres. Apunta, doncs, que cal comprar, entre altres coses, 300 quilos d'arròs, 230 quilos de sèpia, 150 quilos de calamars, 100 quilos d'escamarlans, 100 quilos de gambes, 100 quilos de musclos i 100 quilos de cloïsses. Decidit, ho demana en una peixateria, però un dependent amb uns ulls com taronges li pregunta: "¿Què, mestre, que tenim la família a dinar?". "Bé, tots no poden venir", contesta ell, somrient. " Tinc uns dos-cents cosins malalts. Serem pocs, però més val això que res".
A la tarda, després d'un temps prudencial per a la migdiada, toca passar rajoles. En un carrer del centre, en Glups veu com més de cent persones –uns vestits de blau i uns de blanc, com ja és habitual– es van passant rajoles per apilar-les. Dedueix que probablement l'alcalde es deu voler fer una casa nova, i dedueix també que té pressa, ja que se les fan córrer a gran velocitat. El locutor comenta al final que han guanyat els de blau, cosa que provoca grans crits d'alegria, i en Glups dedueix que això deu voler dir que l'alcalde es pintarà la casa d'aquest color. Ho apunta a la seva llibreta de nitrogen líquid, però el sorprèn veure que, quan tot acaba, carreguen les rajoles en un camió i se les emporten. "Deu ser que l'alcalde ha canviat de parer i al final no es fa la casa", anota. I afegeix: "La gent de Granollers, pel que es veu, són força volubles".
Durant tot el dia els carrers del centre de la vila són plens i la gent sembla passar-s'ho molt bé, alguns en blanc i altres en blau. De tant en tant, però, passen grups amb foc, coets i traques. En Glups ho veu clar: deu ser que ha esclatat la Revolució, molt probablement perquè el poble se sent decebut davant de l'esforç inútil de passar rajoles. Davant d'aquesta perspectiva, en Glups opta per anar a la Fonda Europa a fer un bon tec. "Si ha de venir la Revolució", pensa, "que m'agafi ben tip". Mentre menja, veu com més enllà de les finestres continua el festival de focs, petards i traques. Es veu que la cosa va de debò. Quan acaba, li comenta el cambrer que, vist que el règim s'enfonsa, potser no cal que pagui. El cambrer fa una rialla seca i li diu que o paga o avisa la policia. Pel que es veu, l'home no s'ha adonat que la Revolució ja és aquí.
Quan, després de sopar, en Glups torna cap a casa, comprova sorprès que la multitud s'ha fet enrere i ja no hi ha Revolució. L'únic símptoma que alguna cosa rara està passant és una cercavila festiva protagonitzada per uns Blaus amb faldilles escoceses i amb plomes d'indi. Dedueix que, molt probablement, els granollerins són d'origen escocès i indi. No li acaba de lligar, però ja fa dies que ha decidit que la gent d'aquí no és fàcil d'entendre. Escriu a la seva llibreta: "Els granollerins són, molt probablement, una barreja de pescadors d'origen escocès i d'indis, partidaris de les revolucions curtes i efímeres".
I se'n va a dormir content, satisfet d'haver copsat el perquè de tot plegat.

Capítol III: Aigua!

Ha arribat un moment en què en Glups, l'extraterrestre de visita a Granollers, ja no entén res de res. Resulta que el divendres se suspèn el correaigua per no malgastar aigua en temps de sequera, i el dissabte cau un xàfec que ho omple tot d'aigua i altera la Festa Major; no tota, per sort, ja que al matí no va ploure i els granollerins van poder sortir a fer tai-txí al parc de Torras Villà. Al Glups li va agradar això del tai-txí, ja que ve a ser just el contrari del correfoc: la gent es mou en silenci i amb uns moviments molt suaus, gens bruscos. És tan angelical tot plegat que al Glups no li va estranyar sentir una velleta que va preguntar emocionoda: "¿Què passa, que s'ha aparegut la mare de Déu?". En fi, coses dels humans.

Una altra activitat important del matí va ser el campionat d'escacs, disputat a la Porxada amb unes originals fitxes blanques i blaves, els colors omnipresents aquests dies a Granollers. En Glups, que el dia anterior havia sentit a dir que en el campionat de futbolins un dels equips tenia jugadors brasilers, va estudiar les fitxes molt atentament, però no va saber veure-hi cap rus camuflat. Pensava quedar-se per veure com es jugava això dels escacs, però la Tronada del migdia el va eixordar i va optar per tornar al parc per assistir a un dels plats forts del dia: el llançament de rajoles. La competició era, com sempre, entre Blancs i Blaus. Es posaven en filera i cadascun llançava una rajola al més lluny que podia. Va intentar esbrinar per què ho feien, però ningú li va saber donar una raó de pes. Rebobinant el que havia vist el dia abans (la passada de rajoles), i tirant de lògica, en Glups va deduir que molt probablement aquella gent estava enfadada perquè la passada al carrer d'Anselm Clavé no havia servit per res, ja que, segons semblava, l'alcalde havia decidit a última hora no fer-se cap casa. Tan convençut estava que aquest era el motiu del llançament que, solidari, va estar a punt d'apuntar-se a la competició... però mentre es decidia si ho feia pels Blancs o pels blaus, l'àrbitre va xiular el final i es va quedar amb la rajola a les mans.

Al migdia, sense moure's del parc, en Glups va comprovar que, en comptes d'arrossada, es preparava una gran botifarrada. La veritat és que ho va trobar lògic, perquè amb els quilos d'arròs que havien arribat a coure el dia abans, per força en devien haver acabat les existències. La botifarra no semblava despertar tant fervor com l'arrossada, però tot i així se'n va guardar una mostra a la butxaca per analitzar-la al seu planeta. "Vés a saber si no és el secret de la força rajolaire d'aquesta gent", va apuntar a la llibreta, "o si és el motiu pel qual sembla que ara odien les rajoles".

Un dels actes del dia que més li cridava l'atenció al Glups era l'estirada de corda. Tant Blaus com Blancs li havien dit que no s'ho podia perdre, i s'havia posat a primera fila una bona estona abans, aguantant fins i tot la pluja persistent. Arribat el gran moment, però, el locutor va anunciar pels altaveus que les dues colles havien acordat suspendre l'acte davant el risc de relliscades. Pel que va poder veure uns minuts després, l'acte va ser substituït per una desfilada d'autoritats, encapçalades pel conseller en cap i per l'alcalde. No era, per descomptat, tan vibrant com l'estirada de corda, però almenys la gent es distreia assenyalant-los i comptant els mossos d'esquadra que els seguien. El conseller, enxampat en la dialèctica dels Blancs i els Blaus, va acabar agafant un mocador de cada color, però en Glups va trobar sorprenent que rebutgés totes les corbates que li oferien, fossin del color que fossin. "Pel que es veu", va anotar, "els consellers en cap tenen una curiosa al·lèrgia anticorbata".

Una cosa que va sorprendre, una vegada més, al Glups, va ser comprovar que els granollerins viuen la festa a fons. Faci sol, plogui o nevi, ells surten al carrer per passar-se-la bé i per fer petar unes quantes traques de tant en tant. Els encanten les revolucions efímeres, que solen acabar amb una gran fumera, pudor de pólvora i tot de gent que aplaudeix i somriu. De tant en tant, uns senyors i senyores gegants surten a ballar al carrer, però en Glups encara no ha pogut deduir quin sentit té aquest ball. ¿És una dansa dels gegants per fer veure que són amics, o una tàctica per guanyar-se la confiança dels granollerins? En Glups no ho veu clar. Sigui com sigui, a diferència dels dies anteriors, ahir les botigues eren obertes, cosa que va provocar que l'activitat del shopping se sumés a tots els altes actes de la festa. Pel que va poder veure en Glups, en aquesta cosa de comprar tant els Blancs com els Blaus ho feien força bé. "Deu ser que, després de tantes revolucions i de tanta festa, s'han quedat sense queviures", va apuntar a la seva llibreta de nitrogen líquid. I després se'n va anar xino-xano a comprar-se un gelat de maduixa de dues boles, que feia dies que li venia de gust.

El gelat li va agradar tant que va pensar d'importar-los al seu planeta, juntament amb els rajols de pastisseria. Allà no en tenen, de coses tan bones.

Capítol IV: Un món en blanc i blau

L'extraterrestre Glups pensa que cada vegada entén més la Festa Major de Granollers, i que s'hi sent més integrat. Es tracta, en el fons, de crear un ambient de bon rotllo i d'estimular una competitivitat entre Blancs i Blaus per tal de generar més emoció i més participació. Llàstima que ja s'hagi acabat. En l'última jornada, en Glups ha pogut vibrar amb els castellers a la Porxada, amb els carromòbils a la zona de la Torreta i, sobretot, amb els rajolers al Palau d'Esports. Pel que fa als castellers, no acaba d'entendre aquesta dèria que tenen d'anar sempre més amunt, especialment si tenim en compte que, un cop han carregat el castell, corren a descarregar-lo. "Quin sentit pot tenir tot plegat?", es pregunta. "S'entrenen per assaltar el balcó de l'Ajuntament? Pretenen enfilar-se per poder collir la fruita dels arbres més alts? Volen tocar el cel amb les mans?". De moment, en Glups no ha aconseguit aclarir de què es tracta.

Els vehicles del carromòbil també han deixat en Glups ben intrigat, ja que ha vist baixar uns cotxes que potser tenen un gran valor sentimental, però que són a anys llum de les complexes naus extraterrestres del seu planeta. Res d'energia nuclear ni coses per l'estil; el lema dels carromòbils sembla ser: avall, que fa baixada. Tot s'hi val, fins al punt que ha pogut veure un llit amb rodes baixant a tota velocitat carrer avall. A la seva llibreta de nitrogen líquid ha escrit que els vehicles no destaquen per la seva tecnologia punta, però sí per la seva imaginació. Un d'ells, amb una inscripció que deia "Què passa, neeeng?", molt celebrada per tothom, l'ha intrigat molt especialment.

El màxim del dia, però, ha estat sens dubte la competició dels rajolers. Eren un de Blanc, el Jordi Galí, contra un de Blau, el Miquel Locubiche. Han muntat una cercavila per Granollers i han estat en tot moment aplaudits pel públic i animats per unes colles sorolloses i cridaneres. Feia goig de veure. Mentre en Glups els contemplava, ha pensat en una pel·lícula que va veure no fa gaire per tal de documentar-se sobre el planeta Terra: Ben Hur. Ha pensat que, com en la pel·lícula, els dos rajolers lliurarien un combat ferotge on tot s'hi valdria i on la mort seria tan sols una possibilitat a tenir en compte. S'equivocava.

Després d'assistir a la vibrant competició dels rajolers, en Glups ha apuntat a la seva llibreta: "Es confirma que els personatges més importants de Granollers són els rajolers. El seu rang és equiparable al dels reis, ja que gaudeixen de l'estima de la gent i generen un gran fervor popular. No van coronats, però podrien anar-hi perfectament, ja que fins i tot es parla de nissagues de grans rajolers. Sense anar més lluny, al rajoler Jordi Galí l'acompanyava el seu fill Adrià, que no ha parat de vibrar amb la festa i que ha estat saludat com un futur competidor. Tan petits i els preparen per a aquests honors! En la competició d'avui, s'ha pogut veure com els rajolers omplien el Palau d'Esports i despertaven una eufòria poques vegades vista. Els Blancs miraven de cobrir la colla Blava amb un immens llençol blanc, mentre que el sector komantxe dels Blaus envaïa el Palau d'Esports, baixant des de les files altes mentre feien un soroll molt semblant al brunzit de les abelles; els Blaus feien cares agressives mentre ballaven una dansa guerrera maorí, i els Blancs eixordaven la gent amb el so constant dels seus timbals. Sempre dintre d'un bon rotllo general, això sí, i d'una excitació compartida".

En Glups s'ha quedat astorat de la velocitat amb què els dos rajolers feien la seva feina, i li ha semblat copsar el sentit d'aquesta acció: donat que en els últims dies, en el transcurs de les festes, s'han trencat un bon munt de rajoles, i donat que Granollers no para de créixer i créixer, es necessiten rajoles amb urgència. És per això, doncs, dedueix en Glups, que els rajolers són com reis en aquesta vila. Ara bé, hi ha una cosa que no entén: després de consultar el seu inseparable Manual de l'Extraterrestre tot just Arribat a la Terra, ha vist que

els diaris parlen molt d’esports com el futbol, el basquetbol i l’handbol, però no hi ha trobat referències al noble esport de la rajola. Ha escrit al seu quadern: “¿Per què no hi ha una gran lliga de rajolers? ¿I una Champion’s League? ¿I uns mundials? ¿Com pot ser que un esport que provoca el paroxisme a Granollers no té un eco en altres contrades? De seguida que torni al meu planeta, més enllà d’Orion, proposaré al Consell de Govern que l’implanti. Estic segur que funcionarà i que despertarà l’eufòria dels meus compatriotes”.
Repassant tot el que ha vist aquests dies, en Glups pensa que ha tingut la gran sort de poder viure la Festa Major de Granollers, una festa molt popular i plena d’actes i iniciatives que la lluita entre Blancs i Blaus només fa que animar. Li ha agradat molt el bon rotllo i el bon ambient de la Festa Major, tot i que hi ha unes quantes coses que no ha pogut entendre. Una d’elles és aquesta: ¿Per què l’animador principal de la festa porta el nom de Pep Callau si no “calla” ni un moment? En fi, són misteris del planeta Terra, misteris que en Glups es proposa d’aprofundir en els pròxims anys.
De moment, però, ha tornat a pujar a la seva nau extraterrestre i viatja en direcció al seu llunyà planeta, on proposarà noves i revolucionàries idees per tal d’augmentar el benestar de la seva gent. Per començar, pensa que seria una bona idea crear una colla Blava i una colla Blanca. I que comenci la festa!

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type, // dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader d'imatges ?> // "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:https://www.granollers.cat/festamajor/any-2005-xavier-moret#comment-0